

## Hồi 9

## Ca Lạc Sơn Trang

**H**ai hàng nữ nhân thân thể cũng gần như trần truồng, chỉ mặc độc một chiếc quần lót nhỏ xíu để lộ tấm thân trắng nõn, cặp vú tròn căng, chiếc lưng thon và bộ đùi rắn chắc trông rất khêu gợi.

Những thiếu nữ này cũng tản ra uốn lượn theo tiếng nhạc đập dồn như đàn bướm, sau đó từng nàng đến ôm lấy một nam nhân bắt đầu song vũ với những động tác quái dị nhìn rất nghịch mắt.

Mai Quân Bích nhìn một lúc, dần dần hiểu ra chúng đang tập luyện một loại nghi thức nào đó, nhưng không biết là thứ tà môn gì?

Đột nhiên chàng nhớ ngay đến Thượng Quan Yến.

Trong mảnh giấy để lại, viết rằng Ca Lạc Sơn Trang “thu dụng” vì đã nhìn ra nàng có tư chất.

Xét về ý nghĩa thì bọn này tất là người của Ca Lạc Sơn Trang không sai, như vậy chắc Yến muội cũng được mang về để tập thành những nữ nhân lừa dối yêu quái như vậy?

Nghĩ thế, chàng nhìn kỹ lại mặt mười tám nữ nhân nhưng không nhận ra có Thượng Quan Yến trong đó.

Chàng thở phào một hơi nhẹ nhõm, nghĩ thầm:

- Hiển nhiên. Thượng Quan Yến mới bị bắt về, chúng chưa thể ép cô làm chuyện vô luân đó được, và nàng quyết không chịu nên đang bị giam cầm ở một nơi nào đó...

Nhưng nàng bị giam ở đâu?

Trước hết cứ tìm đến cho được Ca Lạc Sơn Trang rồi sẽ tùy cơ hành sự!

Chàng chăm chú nhìn ra mặt hồ một hồi lâu, cuối cùng xác định rằng những bóng người kia tất là do một nơi nào đó nhờ ánh trăng mà phản chiếu xuống mặt nước.

Nếu không tìm được nơi xuất xứ của ảo ảnh, lát nữa mặt trăng di động, những ảo ảnh kia sẽ biến mất, lúc đó sẽ rất khó tìm.

Nghĩ tới đó, chàng ngược lên nhìn trời.

Vầng trăng vừa lên khỏi ngọn núi cao ở hướng đông nam, tỏa ánh sáng vằng vặc xuống khắp núi rừng.

Ánh trăng có đặc tính là phản quang, như vậy xuất xứ ảo ảnh tất phải từ hướng tây bắc.

Mai Quân Bích liền quay lại nhìn lên hướng tây bắc, chỉ thấy một ngọn núi cao vút nhưng không dốc ngược như những nơi khác, trên đỉnh cây cối ngút ngàn, đâu thấy nhân ảnh gì?

Nhưng nhân ảnh trên mặt đầm hiển nhiên được ánh trăng phản chiếu xuống mà có, đương nhiên là không giả.

Mai Quân Bích tìm tòi một lúc nhưng vẫn không có kết quả gì, chàng liền đứng quay lưng về phía mặt trăng chọn địa thế cho bóng mình có thể được mặt trăng phản chiếu xuống nước đúng vào giữa hồ rồi quay lại xem.

Nhưng cho dù chàng quay đi quay lại, cử động bao nhiêu vẫn không thấy bóng mình phản chiếu xuống hồ!

Lúc đó hai tên thư đồng là Cẩm Nhi và Kiếm Nhi đang mải mê quan sát cảnh tượng náo nhiệt giữa mặt hồ nên không để ý gì đến hành động khác thường của chủ nhân.

Mai Quân Bích nghĩ thầm:

- Làm sao lại không nhìn thấy bóng mình phản chiếu? À phải... có lẽ do mình chưa đủ độ cao...

Chàng đang băn khoăn suy tính thì đột nhiên trông thấy một ánh bạc loáng qua trước mặt!

Định thân nhìn lại, thấy ánh bạc phát ra ở lưng chừng ngọn tuyết phong mà chàng vừa suy đoán là nơi phát ra ảo ảnh.

Đó chính là một thác nước!

Xác định lại phương hướng thì thác nước vừa đúng đối xứng với mặt trăng qua mặt hồ nước!

Một giả thuyết lập tức phát sinh:

- Có thể những ảo ảnh kia xuất phát từ phía trước ngọn thác hay không?

Mai Quân Bích quan sát thêm một lúc nữa rồi vẫy hai tên thư đồng gọi:

- Kiếm Nhi! Cầm Nhi! Hãy mau theo ta!

Hai tên này đang sững sờ nhìn ra giữa mặt hồ, nghe gọi vội đứng lên chạy lại gần chủ nhân hỏi:

- Công tử gia có gì sai bảo?

Mai Quân Bích nhìn thần tình hai tên thư đồng biết chúng chưa nghe rõ mình nói gì liền ra lệnh:

- Các người để hết các thứ đồ dùng lại đây, Cầm Nhi hãy mang theo cây Bích Lang Can rồi theo ta đến Ca Lạc Sơn Trang!

Hai tên thư đồng nghe chủ nhân nói đến "Ca Lạc Sơn Trang" thì rất kinh ngạc, đồng thanh hỏi:

- Công tử đã biết Ca Lạc Sơn Trang ở đâu rồi ư?

Mai Quân Bích gật đầu, tiếp lấy thanh Côn Ngô kiếm từ Kiếm Nhi mang vào lưng, tay cầm Ngọc Cốt Chiết Phiến chuẩn bị lên đường.

Cầm Nhi cất gọn các thứ đồ dùng gói lại treo lên cây tùng cổ thụ, buộc cây đàn Bích Lang Can vào lưng.

Chờ Cầm Nhi chuẩn bị xong, Mai Quân Bích gật đầu nói:

- Chúng ta đi thôi!

Dứt lời dẫn hai tên băng lên ngọn cao phong.

Chừng một khắc sau, ba người đã tới chân ngọn cao phong.

Giữa lưng chừng ngọn núi cao ngất tầng mây này có một thác nước rất lớn từ cao trăm trượng đổ xuống, trông hùng tráng vô cùng!

Ba người tiếp tục tiến lên.

Phía trước ngọn cao phong còn có một quả đồi thấp cách ngọn thác chừng bốn năm chục trượng.

Theo suy luận của chàng thì đoàn ca vũ được ánh trăng phản chiếu xuống mặt hồ tất phải xuất phát từ trước ngọn thác, có nghĩa là ở vào khoảng khu vực ngọn đồi này.

Nhưng tìm kiếm hồi lâu, ngoài trăm ngàn phiến quái thạch nhấp nhô, chẳng thấy một nhân ảnh nào!

Phía sau ngọn đồi là vách đá dựng đứng thẳng xuống vực sâu thăm thẳm, không có khả năng có người ở phía bên này.

Mai Quân Bích đứng trên đỉnh núi trầm ngâm không nói.

Đột nhiên chàng cảm thấy một luồng hàn khí ập tới sau lưng, đồng thời vang lên một chuỗi cười lạnh lẽo âm trầm rất đáng sợ!

Hiển nhiên là có người tập kích.

Luồng hàn khí ập tới bất ngờ, rất hữu lực và thần tốc. Mai Quân Bích nhận rõ đó là chưởng lực đánh tới huyết Phụng Vĩ sau lưng mình.

Chàng vội vàng lướt sang trái tránh chiêu, đồng thời vung tay phất chiết phiến phản công lại, gõ vào uỷển mạch đối phương.

Kẻ tập kích thân thủ chẳng tầm thường, tay phải rút về tránh chiết phiến nhưng vẫn không lùi lại, hữu chưởng biến chiêu đánh sang huyết Kiên Tĩnh, tả thủ chộp vào Uỷển mạch tay phải chàng.

Cả hai chiêu đều hiểm ác và rất nhanh, phát ra khí âm hàn lạnh ngắt.

Mai Quân Bích lùi lại nửa bước quay người lại, bấy giờ mới thấy rõ hình thù dung mạo kẻ ám toán mình.

Đó là một lão nhân gù lưng, chột một mắt, má trái đầy sẹo chằng chịt, chỉ còn mắt phải phát ra hung quang.

Cả hình hài, mặt mũi và ánh mắt lão gù trông như ác quỷ.

Đặc biệt hai tay lão màu xanh đen óng ánh, bộ vuốt dài sắc như vuốt hổ, hiển nhiên đã luyện một thứ âm công nào đó rất độc.

Mặc dù võ công lão rất cao nhưng Mai Quân Bích còn chưa đặt mắt, tay phải vung chiết phiến giương lên tiếp cả một chưởng một trảo đối phương.

Lão gù chột mắt cảm thấy một luồng kinh khí cực mạnh đẩy sang, trong lòng rất kinh hãi không ngờ một thiếu niên còn trẻ mà đã có công lực thượng thừa đến thế, vội vàng lùi lại hai ba bước.

Mai Quân Bích bức lùi đối phương nhưng không thừa cơ đuổi theo vẫn đứng nguyên chỗ, chỉ chiết phiến vào mặt lão gù quát:

- Chỉ cần nhìn bộ mặt hung ác của ngươi cũng biết chẳng phải là người lương thiện. Nói mau, có phải là người của Ca Lạc Sơn Trang không?

Vì thấy đối phương lén lút tập kích một cách ti tiện nên chàng nổi giận mà nói năng bất kính như vậy.

Lão gù giương con mắt độc nhất thỉnh thoảng lóe lên độc địa nhìn Mai Quân Bích một lúc rồi cười khùng khục nói:

- Tiểu tử! Người biết vậy thì tốt! Trong phạm vi xung quanh Ca Lạc Sơn Trang mười dặm, kẻ nào tự tiện xông vào tất chết. Bây giờ người đã lọt vào cấm địa, chẳng lẽ còn trách lão phu ám toán nữa hay sao?

Mai Quân Bích nghe đối phương thừa nhận mình là người của Ca Lạc Sơn Trang, trong lòng chợt phần chấn, cười nói:

- *"Giày nát trăm đôi tìm khắp chốn,*

*Tình cờ gặp được chẳng uống công".*

Tiểu sinh đến tìm Ca Lạc Sơn Trang tưởng đã vô vọng, thì ra phúc phần vẫn còn chưa đến nỗi!

Lão gù cười "hắc hắc" nói:

- Tiểu tử muốn tìm Ca Lạc Sơn Trang ư? Người bị điên hay đã chán sống rồi? "Hắc hắc!" Trước hết nói cho lão phu biết người tên gì?

Mai Quân Bích chưa kịp đáp thì Kiếm Nhi đã bước tới, cướp lời:

- Danh hiệu công tử ta, người là gì mà xúng hởi? Trong giang hồ ai không biết Mai Tam Công Tử...

Lão gù cười khùng khục nói:

- Có thể trên giang hồ ai cũng đều biết cả, chỉ tiếc rằng lão phu mới nghe lần đầu..."Hắc hắc!"

Lão dùng một lúc, chợt hỏi:

- Các người đến tử địa này có việc gì?

Mai Quân Bích nhíu mày quát:

- Các người bắt cóc tiểu muội của thiếu gia, còn lưu lại giấy viết rõ là Ca Lạc Sơn Trang, có nghĩa là các người ra mặt khiêu chiến Mai Quân Bích này. Lúc đầu ta dự định tới đây, chỉ cần các người đem trả tiểu muội ta, coi như việc cũ cho qua. Thế nhưng bây giờ tới đây, ta mới biết Ca Lạc Sơn Trang là sào huyệt của bọn ác ma, vì thế ta quyết đập bằng sào huyệt này, trừ một mối đại họa cho giang hồ!

Lão gù ngựa mặt cười sằng sặc nói:

- Tiểu tử! Giọng lưỡi người quả là cuồng ngạo! Nào, lão phu sẽ thành toàn cho chí lớn của ngươi!

Lời chưa dứt đã sấn tới, tay phải phát chuồng với chiêu Lục Tích Ngũ Nhạc, tả thủ phát chiêu Kim Long Thám Trảo nhất tề đánh ra.

Hai chiêu phát ra không những mang uy lực kinh nhân mà kéo theo hàn phong lạnh buốt.

Mai Quân Bích muốn thử xem võ công Ca Lạc Sơn Trang thế nào nên vẫn phát chiết phiến với năm thành công lực nghênh chiêu.

Không biết chàng thi triển công phu gì, chỉ thấy luồng khí âm hàn bị hóa giải vô tích vô ảnh.

Mai Quân Bích thừa cơ điểm phiến tới.

Lão gù vô cùng kinh hãi không dám tiếp chiêu vội tung mình nhảy lui hơn một trượng tránh đi.

Nhưng mặc dù tạt nguyên đã gù lại chốt, nhưng thân pháp lão ta tỏ ra rất linh hoạt, vừa lùi đã lại xông vào ngay, đưa hai bàn tay đen xỉn công xuất liền ba chiêu.

Lần này lão xuất chiêu sát thủ, cuồng phong nổi lên cuộn cuộn, trong gió bốc lên mùi tanh lợm giọng.

Mai Quân Bích đã lường trước đối phương luyện loại tà công âm độc nên vừa có ý đề phòng, vừa rắp tâm diệt trừ địch.

Chờ khi chuồng phong đánh tới gần, chàng đưa tay trái lên hộ ngực, tay phải phát chiết phiến thi triển tuyệt chiêu Ban Nhược Thần Công phản kích.

Lão gù bị bốc lên không như quả cầu bật lui tới bảy tám trượng rơi xuống đất lập tức ngất đi.

Cùng lúc đó vang lên một tiếng hú kinh hoàng, lát sau một nhân ảnh sà xuống cách Mai Quân Bích chừng ba trượng.

Căn cứ vào tiếng hú, Mai Quân Bích nhận ra người này công lực còn cao hơn lão gù nhiều.

Đưa mắt nhìn lại, thấy người vừa xuất hiện là một lão nhân cao lớn, cằm chừa một bộ râu dề, mình mặc thanh bào, ống tay áo trái phơ phất giống như bị cụt tay, vẻ mặt lạnh lùng hoàn toàn không có một chút biểu cảm nào.

Mai Quân Bích đang quan sát đối phương thì xung quanh bỗng nổi lên nhiều tiếng hú vang dậy.

Hiển nhiên người của Ca Lạc Sơn Trang đang kéo đến, và căn cứ vào âm thanh thì không phải là ít.

Lát sau tiếng gió nổi lên rào rào, mười mấy nhân ảnh từ trên không đáp xuống đến bên lão râu dề, thái độ tỏ ra rất cung kính.

Lão râu dề chỉ tay tới lão gù chột mắt vẫn nằm bất động cách đó mấy trượng ra lệnh cho mấy tên vừa tới:

- Mang Nhị Trang chủ về đi, xem còn cứu được nữa không?

Mai Quân Bích nghe nói nghĩ thầm:

- Thì ra lão quái vật đó là Nhị Trang chủ! Xem thế cũng đủ biết Ca Lạc Sơn Trang là thứ chẳng tốt lành gì. Ngoài ra võ công chắc chẳng ghê gớm gì cho lắm...

Hai tên đại hán "Dạ" một tiếng chạy tới lão gù xốc lên rồi phóng chạy như bay xuống núi.

Mai Quân Bích thấy thái độ của lão râu dề tỏ ra không trọng thị gì lắm đối với lão gù được xưng là "Nhị Trang chủ" nên đoán rằng lão ta là Đại Trang chủ nên đưa mắt nhìn kỹ, bắt gặp ngay ánh mắt lão cũng đang dò xét mình.

Bốn mắt giao nhau, cả hai người đều thấy trong lòng chấn động.

Lát sau lão râu dề "Hừ" một tiếng nói:

- Quả nhiên có cao nhân đại giá quang lâm Ca Lạc Sơn Trang! Kim lão nhị không biết lượng sức nên chuốc lấy nỗi nhục không oan!

Lão dùng một lúc lại tiếp:

- Tôn giá có việc gì mà đêm khuya xông vào bốn trang, lại xuất thủ thương nhân? Ca Lạc Sơn Trang cũng có chút danh khí trên giang hồ, đối với đồng đạo võ lâm trên nguyên tắc người không động đến ta, ta không động đến người. Xin tôn giá nói cho lão phu biết rõ tới đây với mục đích gì?

Mai Quân Bích "Hừ" một tiếng đáp:

- Thôi đừng ngại quân tử! Nói rằng Ca Lạc Sơn Trang đối với đồng đạo võ lâm trên nguyên tắc người không động đến ta, ta không động đến người, chẳng lẽ hàng trăm cao thủ võ lâm trần thây ngoài sơn địa kia đều phạm đến các người cả hay sao? Họ đã đối với Ca Lạc Sơn Trang có tội ác tày trời gì mà xương trắng chất cao như núi? Các người bắt cóc phụ nữ, tàn sát lương dân, hành động đó trời không dung, đất không tha, thần nhân cùng giận! Lại nói Mai Quân Bích ta đến đây là vì người của Ca Lạc Sơn Trang các người đến một ngôi cổ miếu cách đây vài trăm dặm đầu độc hai tên thư đồng rồi cướp tiểu muội của ta đi, còn lưu lại giấy viết rõ chính là người của Ca Lạc Sơn Trang bắt cóc, đó là sự khiêu chiến, sao dám trách ta tự tiện vào đây? Còn lão gù mà người kêu là Nhị Trang chủ chưa thấy mặt ta đã xuất thủ ám toán, hành động ti tiện đó chứng tỏ rằng hắn là kẻ bại hoại của võ lâm đáng giết, còn trách ta xuất thủ thương nhân nổi gì?

Chàng dừng một lúc, nhìn thẳng mặt lão râu dê nói tiếp:

- Người là chủ nhân của Ca Lạc Sơn Trang, ta cứ việc nói rõ ra mục đích cho biết cũng được. Nguyên lúc đầu ta tới đây chỉ có ý định rằng chỉ cần người giao trả tiểu muội cho ta là được, chuyện cũ coi như không tính nữa. Nhưng bây giờ vào tới đây mới biết Ca Lạc Sơn Trang là nơi tụ tập của bọn võ lâm bại hoại, hung đồ ma đảng, vì thế thiếu gia thay đổi dự định lúc đầu, san phẳng sào huyệt này, giúp võ lâm trừ đi một mối đại họa!

Chàng nói với giọng đánh thép đỉnh đạc, có phần ngang tàng ngạo nghễ nhưng lão râu dê mặt vẫn lạnh như băng chẳng có chút biến đổi gì.

Chờ Mai Quân Bích nói hết, lão mới cất giọng thâm trầm đáp:

- Tôn giá tuổi trẻ khí thịnh, vì thế nói năng hơi cuồng một chút cũng không có gì lạ. Cổ nhân nói không sai: kẻ đến bất thiện, kẻ thiện không đến. Nếu người không có thân hoài tuyệt học tất không dám tới tận Ca Lạc Sơn Trang để vuốt râu hùm! Còn lão phu nếu chỉ là loại vô danh thì cũng không dám tới đây làm chủ Ca Lạc Sơn Trang.

Mắt lão chợt ánh lên tia hàn quang đáng sợ, nói tiếp:

- Bây giờ người đã nói rõ mục đích, như vậy chẳng cần lý luận nhiều vô ích. Trong giang hồ mạnh được yếu thua. Chỉ cần người thắng được lão phu thì muốn làm gì Ca Lạc Sơn Trang mặc ý. Còn nếu lão phu may mà thắng được người thì đừng mong rời khỏi sơn trang này nữa!

Dứt lời quay đầu lại quát bảo thủ hạ:

- Nào! Đưa cây Thanh Trúc trượng cho ta!

Tên hắc y đại hán đứng sau lưng lão "Dạ" một tiếng hai tay đưa ta một cây trúc trượng màu xanh lục ngồn ngồn như con rắn.

Mai Quân Bích nghe khẩu khí đối phương, hiểu rằng sau lưng Ca Lạc Sơn Trang còn có thể lực lợi hại nào khác, nhưng vẫn không để tâm nhiều.

Thấy vẻ mặt lạnh lùng hiểm độc của lão nhân, chàng tin rằng đây tất cũng chẳng phải hạng lương thiện gì nên không cần khách khí, quyết dùng toàn lực tấn công.

Đang lúc định cất chiết phiến đi rút kiếm ra thì chợt nghe trên một tán cây cách đó mấy trượng vang lên một tràng cười chấn động cả sơn cốc.

Nghe tiếng cười đủ biết nhân vật đó chẳng tầm thường.

Tràng cười chưa dứt, một nhân ảnh sà xuống, chỉ nghe "Cạch" một tiếng đã đứng giữa Mai Quân Bích và lão râu dê thành thế chân vạc.

Mai Quân Bích chấn động trong lòng.

Nghe tiếng cười, chàng nhận ra người này công lực không kém gì lão râu dê, có khi còn hơn nữa.

Xem ra Ca Lạc Sơn Trang không ít cao thủ, địa thế lại bí hiểm, muốn thắng không phải là chuyện dễ.

Nếu chỉ riêng lão râu dê thì chàng tự lượng sức có thể thắng không khó gì, nhưng nay lại thêm một tên nữa, thắng hay bại còn chưa thể xác định.

Người vừa xuất hiện lên tiếng:

- Lão độc vật! Mười năm không gặp, ngươi vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng đầy âm khí như xưa chẳng hề thay đổi!

Mai Quân Bích thoáng giật mình.

Giọng nói nghe rất quen!

Bấy giờ chàng mới quay sang nhìn, chỉ thấy đó là một lão hóa tử đầu bù tóc rối, mặc áo kết trăm mảnh.

Lão bị cụt mất chân phải, vì thế vai phải buộc một cây thiết trượng để làm nặng chống, trên vai trái ngồi chồm hổm một con khỉ nhỏ lông vàng, hai mắt đỏ như lửa, phát ra hai đốm sáng trong bóng tối.

Mai Quân Bích lúc đó mới nhận ra đó chính là lão hóa tử đã từng uống rượu với mình và Chu Thiên Hiền trong tử lâu ở Ninh Hương hôm trước.

Thì ra lão có mối giao tình từ mười năm trước với lão râu dê chủ nhân Ca Lạc Sơn Trang này.

Như thế đủ thấy lão hóa tử cũng không phải là người tốt lành gì.

Chàng chợt nhớ tới lời Chu Thiên Hiền Chu Đại ca:

- Hiền đệ! Thiên hạ bao la, lòng người hiểm ác. Loại quái nhân giống như lão hóa tử này không nên tiếp xúc là hơn. Khi nào gặp lão, cần phải cẩn thận mới được!

Mai Quân Bích đang trầm ngâm thì chợt nghe lão Trang chủ Ca Lạc Sơn Trang lạnh lùng đáp:

- Ta tưởng rằng ai, nguyên là lão thọt người! Lâu nay người bất tích chẳng thấy đâu, hôm nay tới đây định làm nhiều sự phải không?

Mai Quân Bích còn chưa hiểu hai chữ "nhiều sự" lão chủ nhân Ca Lạc Sơn Trang dùng với ý nghĩa nào.

Lão hóa tử cười hô hô đáp:

- Lão độc vật người nói chính hợp ý lão ăn mày ta! Còn không phải sao? Người định dùng cây Thanh Trúc xà trượng đó đối phó với công tử gia này... Người ta phong độ như thế, đương nhiên không thèm đấu với một lão đầu cụt tay như người, bởi vì có thắng cũng chẳng vẻ vang gì? Vừa khéo lão ăn mày ta cũng khuyết một chân. Một tên què cẳng đấu với kẻ cụt tay là vừa khéo! Hơn nữa cây trượng của người có độc, thì đã có chiếc nạng ta chịu, người nói có phải không?

Đến lúc này Mai Quân Bích mới vỡ lẽ rằng lão hóa tử không phải đồng bọn với tên Trang chủ mà trái lại.

Nhưng nghe câu nói hoạt kê của lão, chàng cố bấm bụng nhịn cười.

Đột nhiên lão đột tử quay sang phía chàng, đôi mắt phát thần quang sáng quắc, đôi môi mấp máy như đang nói gì. Tiếp đó chàng nghe âm thanh vang vào tai như tiếng muỗi nhưng nghe rất rõ:

- Muốn cứu người thì đi nhanh chứ còn chờ gì nữa? Cứ để lão độc vật này cho lão ăn mày ta đối phó được rồi!

Hiển nhiên Mai Quân Bích hiểu ngay lão hóa tử vừa dùng Truyền Âm Nhập Mật nói với mình.

Thế nhưng đi đâu?

Muốn cứu người tất phải vào Ca Lạc Sơn Trang, nhưng hiện chàng vẫn chưa biết chút manh mối nào để tìm đến đó...

Lại nghe lão Trang chủ lạnh lùng nói:

- Lão thọt! Lão đừng ăm ớ trước mặt ta nữa! Lão phu đang cố tìm hiểu xem tiểu tử này ăn phải gan hùm mật báo gì mà dám tới Ca Lạc Sơn Trang buông lời cuồng ngạo như thế, hóa ra được lão thọt người phù trợ!

Lão "Hừ" một tiếng nói tiếp:

- Đừng cậy chiếc nạng sắt của ngươi ít gặp địch thủ, hôm nay sẽ cho ngươi biết cây Thanh Trúc xà trượng của lão phu lợi hại thế nào, sau đó sẽ thu thập tiểu tử kia cũng không muộn!

Lão hóa tử cười hô hô đáp:

- Khéo nói! Khéo nói! Lão ăn mày ta xưa nay đã bao giờ nói cây nạng chống của ta lợi hại gì đâu? Nhưng cho lão độc vật ngươi biết điều này. Mấy ngày trước Giáo chủ của các ngươi còn mời ta ăn uống một bữa ra trò! Nếu không có nha đầu đại tiểu thư của các ngươi dẫn đường, chỉ sợ lão ăn mày ta cũng không tìm vào được Ca Lạc Sơn Trang đâu!

Lão Trang chủ rít lên:

- Lão thọt ngươi đừng nhảm nhí nữa! Đã tới đây sao chưa chịu động thủ còn chờ gì nữa?

Lão hóa tử gật đầu ngay:

- Được! Được lắm! Lão độc vật! Nếu hôm nay chưa tới kết cục sinh tử thì quyết chưa dừng tay, ngươi đồng ý không?

Lão nói đến chuyện sống chết mà như trò đùa giỡn vậy!

Lão râu dê lạnh lùng đáp:

- Cố nhiên! Lão thọt! Dù sao ngươi cũng là khách nên động thủ trước đi!

Lão hóa tử chẳng cần khách khí gì nói ngay:

- Hơ hơ! Lão ăn mày ta được có chút tiện nghi thì còn gì hơn nữa? Đa tạ ngươi! Tiếp chiêu!

Dứt lời nhắc cây thiết trượng lên, một chân nhảy như con chơi chơi, tay phải bổ trượng xuống.

Lão trang chủ "Hừ" một tiếng nói:

- Đến vừa khéo!

Đồng thời đưa trức trượng ra đỡ.

Mới chiều đầu tiên, hai đối tượng đã trực diện nghênh chiều chẳng cần thăm dò gì, chúng tỏ đã biết rõ thân thủ của nhau. Điều đó còn tỏ ra rằng cuộc chiến sắp tới sẽ vô cùng quyết liệt.

Lão hóa tử cười hô hô nói:

- Ta biết ngươi nội lực không kém mà! Hãy tiếp lão ăn mày ta thêm một chiều nữa!

Dứt lời thiết trượng đánh ra hai chiều Trục Khải Thiên Môn và Hoành Tảo Thiên Quân.

Trượng vừa phát, cuồng phong đã nổi lên, thế uy mãnh như bão táp.

Lão Trang chủ đã lâu chưa từng gặp phải cường địch, nay thấy lão hóa tử võ công cao cường như thế, vừa kinh hãi vừa phấn chấn, dốc tận sở học đối phó.

Cây Thanh Trúc xà trượng trong tay lão cũng tỏ ra rất lợi hại, khi trực diện nghênh chiều, khi phát chiều hóa giải, khi thừa cơ phản kích, trượng thế như mưa tuôn gió táp, trượng ảnh hoa lên loang loáng, trông ngoạn mục vô cùng.

Ba chủ nô Mai Quân Bích và mười mấy tên hắc y hán tử đứng ngẩn mặt nín thở nhìn cuộc ác đấu.

Mai Quân Bích thấy song phương sức bình lực địch, trong vòng một trăm chiều khó phân thắng thua, nghĩ rằng chờ xem cũng vô ích, nên theo lời lão hóa tử đi cứu người là khẩn thiết hơn.

Nghĩ thế, chàng vừa quay người thì nghe lão hóa tử dùng thuật Truyền Âm Nhập Mật nói nhỏ vào tai:

- Tiểu công tử! Ngươi còn chưa chịu đi sao? À phải rồi! Ngươi còn chưa biết cách vào Ca Lạc Sơn Trang, để ta cho Tiểu Lục Tử dẫn đi!

Ngay sau đó, Mai Quân Bích cảm thấy có người kéo áo mình liền quay lại nhìn nhưng không thấy ai cả.

Chàng đang ngơ ngác thì lại thấy có người giật tà áo phía trước liền nhìn lại mới nhận ra đó là con khỉ nhỏ lông vàng của lão hóa tử.

Nó vừa giật tà áo chàng, vừa múa chân múa tay có vẻ như muốn chàng đi tới một nơi nào đó.

Mai Quân Bích nhú mày thăm nghĩ:

- Chẳng lẽ đây là Tiểu Lục Tử mà lão hóa tử vừa nói? Xem ra con khỉ này rất khôn ngoan nhanh nhẹn!

Nghĩ thế chàng khẽ gật đầu.

Con khỉ chùng như hiểu ý, liền nhảy tới trước rồi quay lại ngoắt tay ra ý muốn dẫn đường.

Mai Quân Bích quay lại ra hiệu cho Cầm Nhi và Kiếm Nhi đi theo mình.

Nhưng mới được vài bước thì có tiếng quát vang, mười mấy tên hắc y đại hán tử xông tới chặn đường.

Bọn này không nói một lời, phát đao vung kiếm nhất tề công tới.

Mai Quân Bích nhếch môi cười nhạt, Ngọc Cốt chiết phiến vung lên phát ra một bức thành kinh khí chặn đứng binh khí của đối phương.

Tiếp đó chàng xuất thủ như chớp điểm liền mười mấy chỉ.

Bọn hắc y hán tử chỉ cảm thấy người tê đi, lập tức huyết đạo bị khống chế đứng đờ ra tại chỗ.

Con khỉ nhảy tới chạy lăng xăng nhìn những tên hán tử bị khống chế lại nhìn Mai Quân Bích, tỏ ý rất thích thú và tán phục.

Lát sau nó kêu lít nhít rồi rẽ sang bên phải chạy vào đám quái thạch.

Mai Quân Bích dẫn hai tên thư đồng chạy theo.

Họ len lỏi trong vô số tảng đá nhấp nhô, lúc sau thì tới một sơn cốc.

Đi dọc sơn cốc chừng mười mấy trượng thì tới tuyệt địa, trước mặt là vách đá dựng đứng không còn lối đi nữa.

Con vượn đã biến mất không biết đi đâu.

Mai Quân Bích đưa mắt quan sát một hồi nhưng không thấy, chợt nghe tiếng kêu lít nhít phát ra từ một vòm cây cách đây cốc chừng ba trượng.

Chàng tiến đến gần mới phát hiện ra một động khẩu dưới một phiến đá to bị mây song che kín nhưng có một lối vào rất kín đáo, ở đây cốc thì không tài nào phát hiện ra được.

Con khỉ chạy ra ve vẩy đuôi, tay chỉ loạn vào thạch động, dáng vẻ trông hết sức khôi hài.

Mai Quân Bích vẫy Cầm Nhi và Kiếm Nhi tiến đến bên động khẩu.

Nhìn vào trong thấy tối om, Mai Quân Bích rất hoài nghi không biết đây có phải là lối vào Ca Lạc Sơn Trang không.

Nhưng chàng tin tưởng vào lão hóa tử và con khỉ, dù sao đây cũng là manh mối duy nhất nên không thể bỏ lỡ.

Còn chưa biết rõ thực hư bên trong như thế nào, Mai Quân Bích dặn hai tên thư đồng đứng canh giới bên ngoài, cấm tuyệt đối không được bỏ đi, sau đó một mình đi vào động.

Con khỉ vẫn đứng chờ, thấy Mai Quân Bích vào liền lon ton chạy sâu vào thạch động dẫn đường.

Một người một vật cứ men theo thạch động tối om tiến sâu vào.

Đi chừng một khắc, chợt nghe tiếng nhạc vang lên từ trong thạch động!

Mai Quân Bích càng trở nên cảnh giác, vận hết thần mục nhìn kỹ xung quanh, nhất là dưới chân rồi thận trọng tiến vào từng thước một.

Vào nơi hung hiểm thế này, việc thận trọng là không bao giờ thừa cả!

Tiếng nhạc phát ra mỗi lúc một gần.

Mai Quân Bích biết rằng mình sắp vào tới sào huyệt của tặc đảng, liền đề cao cảnh giác, ngấm vận công phòng bị.

Tiểu Lục Tử vẫn đi phía trước, coi vẻ cũng rất thận trọng.

Vượt qua một chỗ ngoặt, trước mặt chợt sáng ra.

Mai Quân Bích ngẩng lên và nhận thấy mình đang đứng trước một thạch môn hình bán nguyệt.

Thạch môn mở rộng, nhìn ra thấy nền ngoài sương giăng trắng ngần, gió ngàn phơ phất làm người ta cảm thấy lâng lâng khoan khoái.

Mai Quân Bích đến bên cửa nhìn ra, thấy trước mặt là một sơn cốc phủ kín trong màn sương.

Thạch môn chính nằm ngay ở cốc khẩu.

Mai Quân Bích bước ra khỏi thạch môn đưa mắt nhìn quanh, nhưng không thấy Tiểu Lục Tử đâu cả.

Chàng đang tìm kiếm thì chợt nghe tiếng con vượn kêu lít nhít ở trên cao mé bên tả liền quay lại nhìn nhưng vẫn không thấy nó đâu liền rẽ sang mấy bước tới sau một khối quái thạch rất lớn, phát hiện thấy một lối mòn rất khó thấy dẫn lên một thạch động khác.

Nếu không có con khỉ kêu lên báo hiệu thì không sao phát hiện được thạch động vô cùng kín đáo này.

Mai Quân Bích thi triển khinh công theo lối mòn leo lên động khẩu.

Tiểu Lục Tử đưa tay múa may ra hiệu cho chàng tiếp tục tiến lên.

Mai Quân Bích theo nó tiến theo thạch động quanh co được chừng mười mấy trượng thì tới tận đầu.

Tiểu Lục Tử ra hiệu cho chàng dừng lại.

Chàng đứng ở động khẩu nhìn ra, thấy trước mặt lại thêm một sơn cốc khác mở rộng ra xa hút tầm mắt.

Mai Quân Bích định thần nhìn lại, ngẩng lên nhìn thấy trước mặt được dựng một tấm bia đá rất lớn khắc bốn chữ "Ca Lạc Sơn Trang".

Từ đây nhìn lên thấy ngọn cao phong vút lên tầng mây, giữa lưng chừng chính là thác nước hùng vĩ mà chàng đã nhìn thấy từ hồ nước dưới thung lũng.

Phát hiện đó khiến Mai Quân Bích rất phấn chấn, vì chàng đã nhận định không lầm, chính những ảo ảnh phát xuất từ đây, ngay trước thác nước hùng vĩ đó.

Sau tấm bia là một quảng trường bằng phẳng được ghép toàn đá phiến nhẵn như kính.

Ba mươi sáu tên nam nữ gần như trần truồng chính đang múa như điên loạn trên quảng trường này!

Bên kia quảng trường có một chiếc lư đồng lớn, hương trầm tỏa ra thơm ngát.

Tiếp đến là một hoa viên rộng đầy kỳ hoa dị thảo chạy dài tới vách đá đối diện, có thể thấy rất nhiều thạch thất được kiến dựng dưới chân vách đá đó.

Hiển nhiên đó là sào huyệt của Ca Lạc Sơn Trang.

Mai Quân Bích đang quan sát đến xuất thần thì con khỉ kéo áo chàng chỉ tay về phía bên phải động khẩu.

Nguyên phía bên phải sơn cốc có một con khe sâu xuống một chút mọc toàn cây lúp xúp cao hơn đầu người, xem tình cảnh có thể dẫn tới những thạch thất dưới chân vách đá bên kia, nếu theo con khe đó thì sẽ không bị bọn nam nữ trần truồng kia phát hiện.

Mai Quân Bích liền đi theo Tiểu Lục Tử.

Chưa đầy một khắc sau, một người một khỉ đã bí mật tiếp cận tới sào huyệt Ca Lạc Sơn Trang.

Mấy chục gian thạch thất đèn đuốc sáng trưng, bên trong phát ra tiếng cầm ca réo rắt.

Quả là cái tên Ca Lạc Sơn Trang không ngoa chút nào!

Mai Quân Bích theo Tiểu Lục Tử tiến đến gian thạch thất đầu tiên, nhưng còn cách hơn một trượng, nó bỗng nằm dãn xuống đất.

Mai Quân Bích cũng dừng lại nép mình sau một vòm lá, nhưng trong lòng ngạc nhiên tự hỏi:

- Chắc rằng con khỉ phát hiện được địch nhân, nhưng làm sao mình không nghe động tĩnh gì cả?

Mặc dù thế, chàng vẫn ngẫm vận công phòng bị.

Con khỉ tỏ ra thính nhạy hơn người, cho dù là Mai Tam Công Tử võ công cái thế đi nữa!

Trong phòng khách có tiếng người thán thốt vọng ra nghe vô cùng êm ái khiến người ta mê mẩn tâm thần!

Mai Quân Bích không biết đó là thứ tà công gì, thâm nghĩ:

- Võ công của Ca Lạc Sơn Trang không cao minh gì cho lắm, căn cứ vào tên Kim Nhị trang chủ thì biết, ngay cả lão Trang chủ râu dê cũng thế. Nhưng lúc ở Cổ miếu Cầm Nhi và Kiếm Nhi từng trúng phải mê dược của chúng, còn mình thì trúng kế Điều Hồ Ly Sơn, chứng tỏ bọn này rất cơ trí và sở trường dụng độc, có thể cả tà công nữa...

Nghĩ thế, chàng phong bế huyệt đạo, ngưng thở nhìn vào bên trong.

Nhưng không có nhân ảnh nào xuất hiện.

Lúc sau cả tiếng nói cũng lặng đi.

Mai Quân Bích đưa mắt nhìn Tiểu Lục Tử, thấy nó nằm cuộn tròn lại không nhúc nhích, hai tay bịt chặt lấy mắt.

Chàng thất kinh cho rằng nó vừa bị ám toán liền bước đến gần sờ vào đầu nó kiểm tra xem.

Nhưng con khỉ rụt đầu lại chớp chớp mắt nhìn chàng, đưa tay chỉ vào phòng rồi đưa tay bịt mắt lại như trước!

Mai Quân Bích chẳng hiểu tí gì tự hỏi:

- Trong phòng có nhân vật nào rất lợi hại chẳng? Nếu không thì sao Tiểu Lục Tử tỏ ra sợ hãi đến thế?

Lòng hiếu kỳ nổi lên, chàng tiến đến gian thạch thất.

Vừa nhìn qua cửa sổ, chàng vội vàng lùi lại, mặt đỏ bừng.

Nguyên đó là gian phòng rất lớn, bên trong đèn đuốc sáng trưng, có mười sáu thiếu nữ vừa tấu nhạc vừa nhảy múa.

Nhưng điều làm cho Mai Quân Bích hết hoảng lùi lại là mười sáu thiếu nữ đó đều trần truồng trên người không một mụn vải...

- o O o -